

tage for Ejendomsskyld til Staten, og det Forslag, som er fremsat af Kommunalbestyrelsen, gik ud paa, at i Tilfælde, hvor Kommunalbestyrelsen indrømmede Skattefrihed, skulde Finansministeren være bemyndiget til at fritage Ejendommen for Ejendomsskyld til Staten for samme Tid og i samme Ejendom, som Fritagelsen var givet for de kommunale Skatter. Bemyndigelsen til at give disse Indrømmelser skulde altsaa ligge hos Finansministeren, dog mere formelt end reelt, thi naar Loven var vedtaget, vilde det faktiske Forhold være dette, at Kommunalbestyrelsen ved at fritage for de kommunale Skatter samtidig fritog for Statsskatterne, idet det vilde være overordentlig vanskeligt for Finansministeren, naar Paragraffen var affattet saaledes, ikke at følge i Kølvanet af en Kommunalbestyrelse. Det har forekommet Regeringen betænkeligt at lade Statens Hjælp til Fremme af saadan Nybygning faa denne Karakter af mange principielle Grunde, som jeg ikke skal komme ind paa her, hvis ikke Spørgsmaalet rejses. Man har anset det for betænkeligt saaledes at give Kommunalbestyrelsen en faktisk Bemyndigelse til at fritage for Statsskatter, og man har ogsaa været betænkelig ved at gaa ind paa den Vej at fjerne Statens Grundskatter. Men det har forekommet os naturligt, at naar en Kommune ydede en saadan Støtte til Fremme af Nybygning, saa burde Staten ogsaa paa sin Maade yde et Bidrag dertil, og vi har ment, at det kunde ske ved, at den Takst, den Pris, som det koster for Statsbanerne at befordre Byggematerialier til saadanne Bygninger, kunde nedsættes eller Betalingen helt bortfalde. Dette vilde i Virkeligheden betyde et større Tilskud end det, som vilde fremkomme ved Ejendomsskyldens Nedsættelse. For en Ejendom som den, jeg nævnede før, vilde Statsejendoms-skylden være ca. 110 Kr. I 10 Aar vilde altsaa det Beløb, her er Tale om, være 1,100 Kr. Med Hensyn til, hvad Fribefordring paa Statsbanerne af Materialier til en Nybygning vil betyde, saa kan der selvfølgelig ikke gives andet end meget runde Tal, thi Spørgsmaalet er jo: Hvor langt beforders de og saa fremdeles. Der kan kun tilvejebringes et Resultat, som hviler paa en Gennemsnitsberegning, som atter bygger paa Gennemnittet af, hvor mange Kilometer Statsbanerne overhovedet transporterer sit Gods. Om det nu passer paa disse Materialier, er jo ikke til at sige, det er jo nok sandsynligt, at de i mange Tilfælde ikke skal transporteres saa langt,

som Gennemnittet vil være. Men da der er Tale om forskellige Ting, nemlig Mur- og Tagsten, Tømmer, Cement, brændt Kalk, Mortel, Tagskifer, glaserede Mur- og Tagsten, Gips og Gipsplader, Gipsbygningssten, Sand og Grus samt Jernbjælker, de sidste dog neppe i synderligt Omfang ved denne Lejlighed, er der ogsaa Tale om forskellige Takster for Befordringen deraf. Den ene Del af disse Varer transporteres paa Statsbanerne efter Takst 5, og den anden transporteres efter Takst 7; det er de almindelige Mur- og Tagsten, Sand og Grus, som transporteres efter den laveste Takst, de øvrige Materialier transporteres efter en lidt højere Takst. Takst 5 udgør 34 Kr. 20 Ø. pr. Vognladning, Takst 7 22½ Kr. pr. Vognladning. Det er nu sagt mig, at der til Opførelse af en Ejendom som den, jeg før nævnede som Eksempel, maaske vilde kræves 70 Vognladninger Materialier til den laveste Takst og en 30—40 Vognladninger til den højeste Takst. De Beløb, jeg nævnede, 22½ Kr. og 34 Kr. 20 Ø., er for Gennemnittet af det Kilometerantal, som Statsbanernes Befordring overhovedet har, 80 Kilometer. Hvis en saadan Gennemsnitsbetaling af 34 Kr. 20 Ø. og 22 Kr. 50 Ø. skulde anvendes paa henholdsvis 70 og 40 Vognladninger, saa vilde det samlede Beløb, som Befordringen kostede, andrage ca. 3,000 Kr. Jeg har sagt, at det er et rundt Tal, og det siger sig selv, at det er med alt Forbehold, at det fremsættes, men det kan dog tjene til Sammenligning med, hvad Tidoblingen af Fritagelse for Ejendomsskylden vilde andrage: 1,100 Kr. mod 3,000 Kr. Man kan i hvert Fald gaa ud fra, at det Bidrag, som skulde ydes fra Staten, ikke vilde blive ringere paa denne Maade end paa den anden Maade, og jeg maatte tro, at denne Maade var principielt at foretrække fremfor den af Københavns Kommune foreslaaede.

Ja, hermed har jeg gjort Rede for det Lovforslag, som altsaa saa at sige har haft sit Udspring i dette høje Ting, og som jeg derfor først har villet forelægge her i Tinget, naar vi skulde behandle disse Sager. Jeg haaber, at det høje Ting vil skænke dette Lovforslag den velvillige og hurtige Fremme, som Sagens Betydning utvivlsomt kræver, ikke blot i Hovedstaden, men i ikke faa Købstæder her i Landet.

Formanden: Eksemplarer af det forelagte Lovforslag vil blive omdelt.